

Arrest

nr. 214 865 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij op 6 september 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 26 juli 2006 België binnen en dient op 27 juli 2006 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2006 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van verzoekster.

Op 3 mei 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 4 april 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet van 3 mei 2007 onontvankelijk verklaard.

Op 21 april 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 19 november 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 12 december 2009 ontvankelijk, maar ongegrond bevonden.

Op 8 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 23 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 8 februari 2011 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9*ter*, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

Op 2 september 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 8 november 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 2 september 2011 ontvankelijk verklaard.

Op 19 maart 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 23 juni 2011 ontvankelijk, maar ongegrond bevonden.

Op 13 november 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 2 september 2011 ongegrond bevonden.

Op 13 november 2013 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 166 212 van 21 april 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 19 maart 2012.

Bij arrest nr. 166 213 van 21 april 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van 13 november 2013.

Op 27 mei 2016 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 17 november 2016 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 27 mei 2016 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9*ter*, § 3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet.

Op 17 november 2016 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 185 492 van 18 april 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van 17 november 2016.

Op 19 mei 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2017 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 mei 2017 onontvankelijk verklaard.

Bij arrest nr. 203 319 van 30 april 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 4 september 2017.

Op 6 september 2018 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 6 september 2018 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾;

Naam : A. (...) voornaam : A. (...) geboortedatum : (...).1970 geboorteplaats : C. (...)

nationaliteit : Angola

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/09/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 06/09/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 17.12.2013 (bijlage 13 van 13.11.2013) en op 13.12.2016 (bijlage 13 van 17.11.2016). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag alsook betrokkenes regularisatieaanvragen op basis van medische en humanitaire gronden werden allen geweigerd.

Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze in België is omdat ze problemen had in haar land van herkomst en dat ze niet kan terugkeren, omdat haar man dood is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze pijn heeft aan haar maag, rug en voet. Betrokkene toont echter niet aan dat deze problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen partner en kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 12 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“III. Middelen

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 6 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Angola en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoekster heeft op 01.08.2018 een nieuw regularisatieaanvraag ingediend, dat hierover niets vermeld of gemotiveerd wordt hoewel verwerende partij op de hoogte is.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en haar dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."¹

Verzoekster wordt gearresteerd alvorens er een beslissing wordt genomen i.v.m. haar regularisatieaanvraag om zo de aanvraag te verwerpen. Zij dient nl. op een vaste verblijfplaats te verblijven.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is om haar op te sluiten in een gesloten centrum alvorens een beslissing te nemen!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel

Er werd voor verzoekster een nieuwe aanvraag ingediend.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).²

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster is gebeurd. Men maakt geen melding van de nieuwe aanvraag die in hoofde van verzoekster werd ingediend.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Er wordt gesteld dat zij hardnekkig weigert terug te keren en zich wentelt in de illegaliteit, doch verzoekster heeft er steeds alles aan gedaan om haar verblijf te regulariseren. Zij heeft de nodige procedures gevolgd en steeds aan alles meegewerkt. Dat dit haar nu niet kan verweten worden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft degelijk weet van de nieuwe regularisatieaanvraag van verzoekster.

Dat dit niet over het hoofd mag gezien worden en dit wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient gehouden te worden en in tegenspraak is met de motivatie.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien men geen rekening houdt met alle elementen en dus niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd wordt.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

III.2. Schending van art. 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Angola. Zij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten waaronder haar 4 kinderen. Hiermee heeft verzoekster geen contact meer.

Zij zal moeten terugkeren als alleenstaande, zieke vrouw. Dat zij met dat sociaal stigma niet kan terugkeren.

Zij is ernstig ziek. Ook kan zij niet terugvallen op vertrouwenspersonen of opvang/ondersteuning in haar land van herkomst waardoor zij in mensonterende omstandigheden terecht zal komen.

Als zij dient terug te keren naar Angola ondervindt zij problemen in de Angolese maatschappij.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal zij in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen. Dat ze, gezien haar medische situatie, zeker ondersteuning en bijstand nodig heeft

Verzoekster is al een 12-tal jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Ook kent verzoekster een medische problematiek waarvoor zij dient opgevolgd te worden en over medicatie dient te beschikken.

Ten tweede zelfs al is er hulp voorhanden, is deze meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar.

Verzoekster heeft geen netwerk waar zij terecht zou kunnen voor steun en hulp.

Verzoekster is immers al een 12-tal jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

III.3. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoekster heeft op 01.08.2018 een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend.

Zij wenst deze procedure af te wachten. Indien zij nu dient terug te keren naar haar land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens "zonder voorwerp" en zal zij haar rechten niet kunnen vrijwaren. Voor deze procedure dient zij nl. op een vast adres, hier in België, te verblijven.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van een antwoord schendt het recht op een eerlijk proces. Zij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoekster gerepatrieerd werd en een aanvraag 9 bis is zonder voorwerp indien verzoekster niet op het grondgebied verblijft.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"2.2.1. *Betreffende het eerste middel*

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing ten onrechte zou zijn genomen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur schendt, doordat zowel het inreisverbod als de termijn ervan onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging het dossier niet grondig heeft onderzocht.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat aan de verzoekende partij reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, waarbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht werd vastgesteld dat deze vorige beslissingen tot verwijdering door de verzoekende partij niet werden uitgevoerd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geheel terecht besloten dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Verweerder benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval inderdaad allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Terwijl in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze wordt gemotiveerd nopens de reden waarom werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), alsook nopens de opgelegde termijn van het inreisverbod.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ;
- weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing ;
- weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen ;
- door de Stad Antwerpen nochtans geïnformeerd nopens de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ;
- eveneens geïnformeerd nopens de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek ;
- asielaanvraag en alle regularisatieaanvragen (op basis van medische en humanitaire gronden) werden geweigerd ;
- geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt ;
- geen schending van artikel 8 EVRM bij gebrek aan beschermenswaardige relaties in het Rijk ;
- geen enkel wettig motief om nog in België te verblijven ;
- het belang van de immigratiecontrole ;
- geen specifieke omstandigheden dewelke aanleiding zouden kunnen geven tot minder lang inreisverbod ;
- niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, dit reeds gedurende vele jaren;
- ...

Gelet op de uitdrukkelijke overwegingen van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing zou hebben genomen, zonder het dossier op gedegen wijze te onderzoeken.

De verzoekende partij voert aan dat zij op 01.08.2018 een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging zou hebben ingediend, waaromtrent niet zou zijn gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat dergelijke aanvraag daadwerkelijk zou zijn ingediend. Er blijkt niet dat er op heden een hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging is, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hieromtrent uiteraard niet nader kon motiveren in de bestreden beslissing.

In zoverre uit de inventaris der stavingstukken van de verzoekende partij blijkt dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoogd werd, merkt verweerder bovendien op dat het indienen van een dergelijke aanvraag tot verblijfsmachtiging geen enkele invloed heeft op de verblijfsstatus van de betrokken vreemdeling.

Zelfs indien aldus zou kunnen worden aangetoond dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende was (hetgeen niet ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier), dan nog moet worden opgemerkt dat dergelijke aanvraag geen invloed heeft op de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel en aldus evenmin verhindert dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt betekend.

Zie ook:

“Verder voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht aan daar de bestreden beslissing geen reden vermeldt waarom er alvorens dit bevel uit te spreken geen gevolg

gegeven werd aan zijn aanvraag tot machtiging van verblijf d.d. 21 mei 2007 waarbij hij uitdrukkelijk de redenen heeft uiteengezet waarom hij niet kon en wou terugkeren naar het oorsprongsland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet hoe dan ook de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr.

166.626). Het gegeven dat de verwerende partij nog geen uitspraak heeft gedaan aangaande de machtiging tot verblijf waarin wordt verwezen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, kan hoogstens gevolgen hebben voor de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden maatregel in casu een bevel is om het grondgebied te verlaten zonder repatriëring. Verzoeker is niet verplicht naar zijn land van herkomst terug te keren, doch, dient enkel vrijwillig het Schengen-grondgebied te verlaten. Verweerder diende dan ook geen motivering op te nemen houdende de aanvraag om machtiging tot verblijf, noch aangaande de daarin uitgewerkte schending van artikel 3 van het EVRM, bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.” (R.v.V. nr. 28.335 van 5 juni 2009)

Zie in dezelfde zin:

“De verzoeker verwijt de gemachtigde verder geen rekening te hebben gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij op 13 maart 2017 te Elsene zou hebben ingediend en waarvan hij het ontvangstbewijs als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4). De Raad stelt dienaangaande evenwel vast dat de verzoeker in zijn middel niet concreet aangeeft welke elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een ander licht zouden werpen op de thans bestreden beslissing. Geen enkele van de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen of beginselen schrijft trouwens voor dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een schorsend effect zou hebben op de afgifte van een inreisverbod of op de geldingstermijn ervan. Zo voorziet artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen “de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”, zodat meteen duidelijk is dat een vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een inreisverbod wordt opgelegd. Dit geldt a fortiori indien, zoals in onderhavig geval, in de aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel element werd ingeroepen dat verband houdt met de schending van een hogere rechtsnorm.” (RvV nr. 192.601 dd. 27.09.2017)

Uit nazicht van de bestreden beslissing kan enkel worden vastgesteld dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op grondige en zorgvuldige wijze rekening is gehouden met alle elementen dewelke de situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, benadrukt verweerder dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd.

Zie ook:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere-geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163.926 van 11 maart 2016).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij haar kritiek niet worden aangenomen, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet mocht beperken tot de overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft wel degelijk op gedegen wijze, geheel in overeenstemming met artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat een inreisverbod

(bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend. Zulks werd hoger reeds afdoende aangetoond.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM, doordat zij schrik heeft slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt onmogelijk te kunnen terugkeren naar het land van herkomst, onder meer omwille van haar gezondheidstoestand.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het

beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert

dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst, volstaat uiteraard niet opdat er daadwerkelijk sprake zou zijn van een dreigende schending van artikel 3 EVRM.

Eén en ander klemt des te meer nu de asielaanvraag van de verzoekende partij reeds definitief negatief werd afgesloten, terwijl de verzoekende partij ook reeds een veelheid aan verblijfsaanvragen indiende (onder meer om medische redenen), dewelke evenmin een gunstig gevolg kenden.

Zie in die zin ook:

“Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico's bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 114.006 dd. 20.11.2013)

“Verzoeker voert in essentie aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem niet tegenstelbaar zou zijn omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar verwezen wordt niet bekleed is met gezag van gewijsde (...) Vooreerst moet worden opgemerkt dat het niet is omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 14 maart 2014 een administratieve beslissing is die rechterlijk gezag van gewijsde ontbeert, dat deze daarom onjuist zou zijn. Daarbij zijn administratieve beslissingen bekleed met het “privileège du préalable” en worden zij verondersteld correct te zijn zolang ze niet vernietigd zijn.” (R.v.V. nr. 137.426 dd. 28.01.2015)

Het loutere feit dat de verzoekende partij reeds jarenlang niet meer in het land van herkomst is geweest, volstaat allerm minst opdat een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Verweerder kan in dit kader dienstig verwijzen naar de overwegingen van de verscheidene weigeringsbeslissingen dewelke de verzoekende partij reeds betekend kreeg, naar aanleiding van haar asielaanvraag, alsook naar aanleiding van aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis én 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.2.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 6 EVRM, doordat zij het resultaat van de op 01.08.2018 ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging wenst af te wachten.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de

toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

“In zoverre de verzoekster zich zou beroepen op de schending van artikel 6 van het EVRM en het erin vervatte vermoeden van onschuld, wordt er op gewezen dat deze bepaling enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96 915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 176.766 van 24 december 2015)

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen herhaalt verweerder dat uit de stukken van het administratief dossier allerm minst blijkt dat op 01.08.2018 daadwerkelijk een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn ingediend, zodat de kritiek van de verzoekende partij hoe dan ook grondslag mist.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verzoekende partij inderdaad nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet lopende heeft, dan nog volstaat het loutere feit dat dergelijke aanvraag ingevolge een gedwongen verwijdering gebeurlijk “zonder voorwerp” zou worden verklaard, allerm minst om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Er kan immers slechts worden vastgesteld dat het de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden hoe dan ook mogelijk zal zijn om vanuit het land van herkomst via de geëigende procedure een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Het is aldus allerm minst zo dat voor de verzoekende partij geen enkele mogelijkheid meer zou openstaan om een aanvraag om machtiging tot verblijf behandeld te zien.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door geen rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in dit dossier. Verzoekster werpt op dat zij op 1 augustus 2018 een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend en dat hierover niets wordt vermeld of gemotiveerd, hoewel de verwerende partij hiervan op de hoogte is. Verzoekster laat gelden dat het zeer duidelijk is dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld in haar dossier. Uit stuk 3 van de stukkenbundel gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster met een aangetekend schrijven van 22 augustus 2018 gericht tot de burgemeester van haar gemeente een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, die gedateerd was op 1 augustus 2018. De bestreden beslissing dateert van 6 september 2018. Verzoekster geeft in haar middel niet concreet aan welke elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf een ander licht zouden werpen op de thans bestreden beslissing. Verzoekster geeft evenmin aan met welk concreet inhoudelijk element waarvan zij gewag heeft gemaakt in haar machtigingsaanvraag van 22 augustus 2018 de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Geen enkele van de door verzoekster geschonden geachte bepalingen of beginselen schrijft trouwens voor dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een schorsend effect zou hebben op de afgifte van een inreisverbod of op de geldingstermijn ervan. Zo voorziet artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen “de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”, zodat meteen duidelijk is dat een vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Verzoekster toont geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 17 december 2013 en op 13 december 2016, dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, dat verzoekster hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen en zij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op drie jaar wordt gebracht, met name omdat de asielaanvraag van verzoekster alsook haar regularisatieaanvragen op basis van medische en humanitaire gronden allen werden geweigerd. Verder wordt uiteengezet dat verzoekster op 6 september 2018 werd gehoord door de politiezone van Antwerpen, dat ze toen verklaarde dat ze in België is omdat ze problemen had in haar land van herkomst en dat ze niet kan terugkeren omdat haar man dood is, maar dat ze hiermee geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aantoot. Verzoekster gaf tijdens haar gehoor door de politiezone van Antwerpen ook aan dat ze pijn heeft aan haar maag, rug en voet. Verzoekster toont echter niet aan dat deze problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. Verzoekster gaf tenslotte nog aan geen partner en kinderen te hebben in België, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. De loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 12 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande, gelet op het gebrek aan wettelijk motief voor verzoekster om alsnog in België te verblijven, gelet op het belang van immigratiecontrole, gelet op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven is een inreisverbod van meer dan drie jaar proportioneel. Ten slotte wordt nog opgemerkt dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekster werpt op dat zij op 1 augustus 2018 een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend dat hierover niets wordt vermeld of gemotiveerd hoewel de verwerende partij hiervan op de hoogte is. In dit verband kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger, onder punt 3.3.1., werd uiteengezet.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

3.3.4. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 17 december 2013 en op 13 december 2016, dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, verzoekster hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen en zij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verzoekster werpt op dat er wordt gesteld dat zij hardnekkig weigert om terug te keren en zij zich wentelt in de illegaliteit, maar zij er steeds alles aan heeft gedaan om haar verblijf te regulariseren, zij de nodige procedures heeft gevolgd en aan alles heeft meegewerkt en dat dit haar nu niet kan worden verweten. Hiermee toont verzoekster evenwel niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat zij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 17.12.2013 (bijlage 13 van 13.11.2013) en op 13.12.2016 (bijlage 13 van 17.11.2016)”*. Evenmin betwist verzoekster dat zij *“door de stad Antwerpen (werd) geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek”*. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat zij *“hardnekkig (weigert) aan de terugkeerverplichting te voldoen”*.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van drie jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag alsook betrokkenes regularisatieaanvragen op basis van medische en humanitaire gronden werden allen geweigerd.

Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze in België is omdat ze problemen had in haar land van herkomst en dat ze niet kan terugkeren, omdat haar man dood is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze pijn heeft aan haar maag, rug en voet. Betrokkene toont echter niet aan dat deze problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het

recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen partner en kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 12 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Verzoekster werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gefaald heeft om rekening te houden met artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval.

Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met de actuele situatie in haar land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: "*Betrokkenes asielaanvraag alsook betrokkenes regularisatieaanvragen op basis van medische en humanitaire gronden werden allen geweigerd.*" Verzoekster laat na enig concreet element in verband met de actuele situatie in haar land van herkomst bij te brengen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening mee werd gehouden dat "*Betrokkenes asielaanvraag (...) (werd) (...) geweigerd.*" Verzoekster toont niet aan dat deze vaststelling feitelijk onjuist, dan wel niet langer actueel zou zijn.

Verzoekster werpt op dat de verwerende partij wel degelijk weet heeft van haar nieuwe regularisatieaanvraag en dat dit belangrijke informatie is waarmee rekening dient te worden gehouden. In dit verband kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger, onder punt 3.3.1., werd uiteengezet.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest met nummer 92 111 van 27 november 2012 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in tegenstelling tot het arrest waarnaar zij verwijst *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval en er geenszins zonder onderzoek naar de specifieke omstandigheden van haar geval werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoekster merkt nog op dat het onredelijk is om haar op te sluiten in een gesloten centrum alvorens een beslissing wordt genomen over haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Dit betoog is evenwel gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 6 september 2018. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van het thans voorliggende geschil.

Doorheen haar verzoekschrift tipt verzoekster verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al

hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en verzoekster toont verder ook niet aan – welk concreet element door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenes asielaanvraag alsook betrokkenes regularisatieaanvragen op basis van medische en humanitaire gronden werden allen geweigerd.”

En

“Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze in België is omdat ze problemen had in haar land van herkomst en dat ze niet kan terugkeren, omdat haar man dood is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

En

“Betrokkene werd gehoord op 06/09/2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze pijn heeft aan haar maag, rug en voet. Betrokkene toont echter niet aan dat deze problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Verzoekster werpt op dat zij schrik heeft dat zij het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst, of ernstige bedreiging van haar leven of persoon zal riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vooreerst wordt erop gewezen dat de terugkeer naar haar land van herkomst het gevolg is van het niet aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten en niet van huidige bestreden beslissing, die enkel het verbod betreft om in België of een lidstaat van het Schengengebied te verblijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening mee werd gehouden dat “*Betrokkenes asielaanvraag (...) (werd) (...) geweigerd*”, verzoekster betwist dit niet.

Volledigheidshalve wordt op het volgende gewezen. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster brengt *in casu* geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. De loutere bewering dat zij foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst vreest, volstaat niet om een individuele vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoekster laat gelden dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Angola, dat zij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten, waaronder ook haar vier kinderen en zij met hen geen contact meer heeft. Verzoekster voert aan dat zij zal moeten terugkeren als een alleenstaande en zieke vrouw en dat zij met dit sociaal stigma niet kan terugkeren. Verzoekster laat gelden dat zij in België een onderkomen heeft, dat wanneer zij zal terugkeren, zij in armoede zal terechtkomen, nu zij niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen. Verzoekster laat gelden dat zij gezien haar medische situatie zeker ondersteuning en bijstand nodig heeft en zij al een 12-tal jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest en het duidelijk mag zijn dat zij nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster werpt op dat het in de praktijk mogelijk is dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden.

Er wordt herhaald dat deze elementen het gevolg zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet van huidige bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er ook rekening mee werd gehouden dat *“betrokkenes regularisatieaanvragen op basis van medische en humanitaire gronden (...) allen (werden) geweigerd.”* Onder meer op 19 mei 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, deze aanvraag werd op 4 september 2017 onontvankelijk verklaard. Uit deze beslissing blijkt dat verzoekster in haar toenmalige aanvraag ook deze elementen had ingeroepen en de gemachtigde er toen het volgende over heeft uiteengezet:

“Betrokkene beweert dat, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

En

“Verder beweert betrokkene dat zij in armoede zou terecht komen aangezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen en dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat er nog andere familieleden van haar in Angola zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Angola zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat het voor haar onmogelijk is om voor korte tijd bij deze familieleden te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Bij arrest nr. 203 319 van 30 april 2018 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 4 september 2017, waaruit bovenstaande citaten werden genomen, verworpen.

Thans beperkt verzoekster zich opnieuw tot de loutere bewering dat zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in Angola. Andermaal brengt zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Waar verzoekster vreest in armoede terecht te komen, toont zij niet aan dat zij, ondanks dat zij er al enige tijd niet meer verblijft, niet (tijdelijk) zou kunnen steunen op haar familieleden.

Door nu op te werpen dat zij ernstig ziek is, dat zij medicatie en medische opvolging nodig heeft, - zonder te specificeren over welke medicatie en opvolging het dan wel zou gaan - dat zij niet kan terugvallen op een vertrouwenspersoon of opvang of ondersteuning in haar land van herkomst en dat het meestal zo is dat wanneer er hulp voorhanden is deze meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar is, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er tevens rekening mee werd gehouden dat *“betrokkenes regularisatieaanvragen op basis van medische en humanitaire gronden (...) allen (werden) geweigerd.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 2 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, die op 8 november 2011 ontvankelijk werd verklaard en op 13 november 2013 ongegrond werd bevonden. In deze beslissing werd vastgesteld dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”* Bij arrest nr. 166 213 van 21 april 2016 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing van 13 november 2013 verworpen. Ook op 27 mei 2016 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, deze werd op 17 november 2016 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° en 5° van de vreemdelingenwet omdat enerzijds elementen werden ingeroepen die reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen en omdat kennelijk niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte, die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Bij arrest nr. 185 492 van 18 april 2017 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing van 17 november 2016 verworpen. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen met betrekking tot haar medische situatie geen of onvoldoende rekening werd gehouden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Zij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waarbij verwezen wordt naar de door haar ingediende, maar afgewezen medische regularisatieaanvragen, feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zouden zijn. *In casu* geeft verzoekster niet aan dat het ziektebeeld sinds de beoordeling door de verwerende partij dermate gewijzigd is dat een nieuwe beoordeling zich opdringt.

Gelet op al het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar situatie niet grondig zou hebben onderzocht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.6. Verzoekster werpt op dat zij op 1 augustus 2018 een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend en zij deze procedure wenst af te wachten. Verzoekster voert aan dat indien zij nu dient terug te keren naar haar land van herkomst deze procedure “zonder voorwerp” zal worden verworpen en zij haar rechten niet zal kunnen vrijwaren. Verzoekster werpt op dat dit dan ook een schending van artikel 6 van het EVRM is, omdat dit artikel het recht op een eerlijk proces waarborgt en de rechten van verdediging. Verzoekster voert aan dat het mislopen van een antwoord haar recht op een eerlijk proces schendt, zij zich dan niet zal kunnen verdedigen en de procedure sowieso zal worden verworpen omdat zal worden gesteld dat wanneer zij gerepatrieerd zal zijn, de 9bis-aanvraag zonder voorwerp is omdat zij niet langer op het grondgebied verblijft.

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien wordt erop gewezen dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen laat gelden dat het voor verzoekster hoe dan ook mogelijk blijft om vanuit haar land van herkomst via de geëigende procedure een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging en het allerminst zo is dat er voor verzoekster geen enkele mogelijkheid meer zou openstaan om een aanvraag om machtiging tot verblijf behandeld te zien. Er wordt ook op gewezen dat verzoekster vanuit het buitenland overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of intrekking van het inreisverbod kan vragen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet dienstig aangevoerd.

3.3.7. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET